

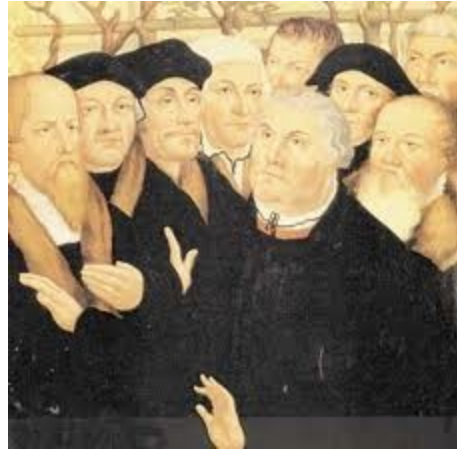
Mindig és mindenhol Krisztusban lenni (okt. 27. – Reformáció ünnepe)

1. Thesz. 4,9-12

Két gondolatot szeretnék most kiemelni mai igeszakaszunkból:

1. Ami már megy, abban is gyarapodnunk kell.
2. Éld meg a hited a mindennapokban.

Milyen csodálatos gyülekezet lehetett a thesszalonikai, hogy Pál ezt írhatja nekik: „*A testvéri szeretetről pedig nem szükséges írnom nektek, hiszen titeket is az Isten tanított az egymás iránti szeretetre, és mert gyakoroljátok is ezt minden testvér iránt egész Macedóniában.*” De jó lenne, ha rólunk is ezt mondanák, akik kívülről, de hívő szemmel néznek minket! De hogyan folytatja Pál? „*De kérünk titeket, testvéreim, hogy egyre inkább gyarapodjatok ebben*” Gyarapodjatok a szeretetben! Az, hogy maga Isten tanította őket szeretni, és hogy ezt gyakorolják is, nem jelenti az út végét: Az az élet, ami már nem növekszik, pusztul. Így van ez a szeretettel is. Jézus az efézusi gyülekezetet figyelmezteti a Jelenések könyvében nekik írt üzenetben, hogy az első szeretet meghidegült bennük... Ha nem igyekszünk gyarapodni a szeretetben, akkor az meg fog hidegülni bennünk.

De nem csak a szeretettel van ez így, hanem életünk, hitünk minden területével: Ha nem akarsz fejlődni a hitben, vissza fogsz fejlődni. Ha nem akarsz gazdagodni az istenismeretben, szegényedni fogsz. Ha nem akarsz gyarapodni az imádságban, sorvadni fogsz benne.

Hiába tért meg valaki egy csendes héten 5 évvel ezelőtt, ha utána semmit sem tett a Jézussal való kapcsolatáért. Ne hivatkozz erre. Arra, hivatkozz, hogy ma miről beszéltél Istennel?!

Ecclesia Semper Reformari debet! Ez a reformátori jelmondat azt jelenti: Az Egyház Állandó (!) megújulásra szorul. A reformációt nem csak ünnepelni kell, hanem gyakorolni is! Fontos, hogy minden napomon valamilyen formában jelen legyen ez a szándék. Loyolai Szent Ignác a napja legfontosabb 15 percének az egzamen idejét tartotta. Ez egy Isten előtti megállást, önvizsgálatot, Istenre figyelést jelent. Ha semmi másra, még misére sincs idő – mondta ezt papoknak, szerzeteseknek –, az egzamenre legyen! Legyen 15 percem naponta élményeim isten előtt való végiggondolására, és meg fog gazdagítani.

A másik gondolat, amit leír az igeszakasz, összekapcsolva az elsővel, az az, hogy a hitemet a mindennapokban kell megélnem: *tartsátok becsületbeli dolognak, hogy csendesen éljétek, tegyétek a magatok dolgát, és saját kezetekkel dolgozzatok, ahogyan elrendeltük nektek. A kívülállók iránt tisztességesen viselkedjétek, és ne szoruljatok rá senkire.*

A középkori ember gondolkodásában kialakult az a képzet, hogy a kereszténységet a **világban** nem lehet megélni, csupán a kolostorokban, vagy legalábbis papként. Ez őt felmentette, de egyben ki is zárta a hitből, és nyilván valamilyen szinten felmentés adott a képzetlen papság számára is a megfelelő hitoktatás és lelkigondozás felelőssége alól. „Mindenki jól járt: Isten jól járt, mert neki ott voltak a szerzetesek. A nép jól járt, mert neki nem kellett feleslegesen terhelnie magát a hit kötelmeivel. A papság is jól járt, mert fel lett mentve a teljesíthetetlen feladatok egy része alól.” Csak hát persze valójában mindenki rosszul járt: Volt egy keresztény Európánk, ahol a népesség többsége – az alsóbb osztályok – csak névleg voltak keresztények, de valójában sötét babonák hálójában éltek. Istennek fájta a szíve értük, a papság és szerzetesség pedig olyan lelkiismereti terheket vett magára, amik megnyomorították. Ennek aztán sokféle megnyilvánulása lehetett.

Luther és a reformátorok kezdték el hangsúlyozni azt, hogy a világi életben, a saját munkád gyakorlásában is megélheted az Istennel való kapcsolatodat, hitedet. Nem kell szerzetesnek lenned ahhoz, hogy személyes, élő kapcsolatod lehessen Megváltó Urunkkal. Ki-ki, ha tisztességes munkája van, abban megmaradva élhet az Isten dicsőségére teljes életet.

A mi számunkra ennek a gondolatnak a hangsúlya egy kicsit eltolódik, hiszen ma már nem az a kérdés, hogy a munka az életünk része-e, hanem inkább az, hogy Isten az-e? A mi számunkra az a fontos üzenete ennek a gondolatnak, hogy éljem is meg a mindennapi életemben, kötelességeim közepette a hitemet. Nem csak az istentiszteleten vagy misén és ifin kell kereszténynek lennem, hanem az iskolában és otthon is. Akkor is, amikor a szüleiddel, vagy a tesóddal beszélsz, akkor is amikor valaki másról – anélkül, hogy az hallaná – beszélsz, akkor is amikor – és ahol – a leckédet írod... És még sorolhatnám.

Mindig és mindenhol Jézus Krisztus színe előtt vagy. Ezért mindig és mindenhol ragaszkodj is Őhozzá! *Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtől, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem. (Jn. 15,4)*

Ámen

Jó lélekkel cselekedni (okt. 17.)

Kol. 3,18-4,1

Ahogy ezt a szakaszt olvassuk, bárki, akire az illik egy-egy része: férjek, feleségek, szülők és gyerekek, urak és szolgák... Mindenki úgy van vele, hogy amit a többieknek ír Pál az rendben van, de amit neki az nagyon nincs. Én, mivel már régebben élek egy kicsit, mint közületek a legtöbben többszörösen is rossz helyzetben vagyok: egyszerre vagyok férj, apa, gyerek, szolga és úr is – attól függően, hogy éppen hol vagyok, vagy kivel vagyok kapcsolatban, s akkor még nem is beszéltem arról, hogy némi empátiával bele tudom élni, és bele is szoktam magam a többi szerepbe is. Úgyhogy sokszorosan érzem azt, hogy milyen nehéz dolgokat is kér Pál. De mégis érezzük azt, hogy – ha magunkon nem is, de a másikon mindenképpen – jobban mennének a dolgok, ha így csinálnák. Ha a férjek nem volnának mogorvák a feleségükhöz, ha a gyerekek engedelmeskednének szüleiknek, s az apák nem ingerelnék (piszkálnák) gyerekeiket stb. De úgy van ez, mint Bab Berci történeteiből a csodapatikában¹: Mindenki csak a saját bajára vehet gyógyszert, nem a másikéra. De azért nem reménytelen a helyzet. Pál ad ugyanis egy nagyon fontos eligazító tanácsot, amit – ha megfogadok – egészen más lesz a dolgok állása: *Amit tesztek, jó lélekkel végezzétek úgy, mint az Úrnak, és nem úgy, mint az embereknek (23.vers)*

Iszonyú nehéz lehet sokszor engedelmeskedni a szülőknek. (Higgyétek el a másik oldala (a szülőké) sem könnyű!) De ha tudod, hogy nem egyedül állsz abban a helyzetben, amikor még a saját anyád sem ért meg, hanem helyette inkább megaláz. Jézus ott áll melletted, sőt ott áll előtted. Az a pofon először őt éri.

És amikor valami olyat kell tennem, ami kész kínlódás, és semmi értelmét nem látom, akkor is tudhatom: Tehetem ezt az Úrnak, és akkor értelmessé válik. Isten szemszögéből nézve ugyanis minden egészen más: Amit a komolykodó emberek értelmesen tartanak, az az Ő szemében lehet, hogy hiábavaló, és fordítva. De ha tudom, hogy amit csinálok azt az Atya előtt, és az Atyának csinálok, akkor felszabadulok az értelmetlenség és hiábavalóság érzése alól.

Krisztus teljessége és az ember szabadsága (okt. 10.)

Kol 1,12-23

Ez a szakasz tulajdonképpen egy csodálatos Krisztus dicsőítő himnuszként is olvasható, és biztatom is mindannyiótokat arra, hogy olvassátok így újra: elelmélkedve egy-egy állításán a szakaszunknak! Krisztus a teljesség. Térben és időben. Ő előbb volt minden teremtménynél, és minden teremtmény őbenne és reá nézve jött létre. Minden őbenne van. Egészen felfoghatatlan számomra ez az állítás. Még inkább felfoghatatlan, hogy ő mégis ekkora szabadságot ad nekünk, embereknek. Akkora szabadságot, hogy szakíthattunk a jó és gonosz tudásának fájáról, ezáltal kilépve a vele való kapcsolatból, noha ennek az lett az ára, hogy neki a keresztfán kínhalált kellett halnia, gúnyolódóktól körülveve. És akkora szabadságot, hogy noha megváltott bennünket, ránk bízta, hogy megmaradjunk a hozzá való hűségünkben (23.vers). Ha én teszek valakinek egy szívességet – legyen az bármilyen kicsi is – elvárom, hogy hálás legyen érte. Köszönje meg, emlékezzen rá stb. Krisztus pedig azt mondja: lehetőséget adok neked, hogy része légy teljességemnek, a boldog életnek, az Istennek való öröklétnak, de te döntesz: akarod ezt, vagy megmaradsz az Istentelenség sötétségében. Pedig ő nem száz forintot adott kölcsön, hanem az életét ajándékozta nekünk a kereszten...

Milyen hatalmas is a mi Urunk, hogy ilyen szabadságot ad minekünk. Nem láncol minket magához, hanem meghagyja a mi teljes szabadságunkat. Ő a teljesség: nélkülünk is teljes. Mégis minket is részesíteni akar a maga teljességéből.

Nem tudom, ti hogy vagytok vele, de engem ez még inkább a hozzá való hűségre ösztönöz, hiszen ez az igaz szeretet legfőbb jellemzője: nem azért kell nekem a másik, mert szükségem van rá, hanem azért mert neki van szüksége énám.

Ugyanakkor le is nyűgöz, és bátorsággal tölt el: Isten rám bízta a hozzá való ragaszkodást: felnőttek tekint, aki képes jó döntést hozni, és ahhoz ragaszkodni. Akkor biztos képes is vagyok rá. Ha kétségeim is vannak saját értékességemre nézve, Jézus Krisztus bizalma irántam eloszlatja ezeket. Adjunk hálát Urunknak hatalmáért, teljességéért és felénk való bizalmáért és szeretetéért! Ámen

Hála a kenyérért (okt. 3.)

Ján. 6,11

Most ebből a versből, a teremtés hete kapcsán egy dolgot szeretnék kiemelni: a kenyérért – az élelemért, a mindennapi szükségességért – való hálaadás fontosságát. Miért fontos hálát adni a kenyérért?

Mert nem magától értetődő, hogy van mit ennünk. A világnak nagyon nagy részén nincs meg a mindennapi kenyér azzal a magától értetődő bizonyosságmint nálunk. Nem kevésszer fogyókúráztam már, s ilyenkor az ember megérzi, milyen az, ha meg vagyok fosztva a kenyértől. (Talán az is a böjt egyik jelentősége, hogy jobban átéljem Isten ajándékainak nagyságát, amikor élhetek velük...)úgy jobban ízlik. Nálunk otthon én sütöm a kenyereket. Az ember jobmegbecsüli azt, amiért megdolgozik. És persze jobb ízű kenyeret is sütök, mint amit a boltban kapni ;) De ha odafigyelek arra, amit eszek, attól függetlenül, hogy én készítettem-e, jobban fogom élvezni. Ehhez tartozik hozzá az is, hogy megköszönöm.Istentől kapom. Zimányi József írta le, aki évekig Szibériában volt munkaáhogymiként

gondolt vissza arra, hogy hogyan bánt otthon a kenyérral. Amikor a felesége kivette a frissen sült kenyeret, ő meghámozta egy késsel, mert szerette a frissen sült kenyér héját. A felesége sírva nézte, ahogy tönkreteszi a frissensült kenyeret, ő pedig csak azt válaszolta szemrehányására: Én kerestem, én hámozom... Ott, a lágerben rá kellett jönnie, hogy mennyire nem volt igaza, amikor nem hogy friss kenyérhéj, de rothadt krumpli héj sem igen jutott nekik.Krisztus testére, áldozatára emlékeztet. Ez a végső. Nem véletlen, hogy Krisztus pont a kenyérben jelölte meg számunkra testének jegyét a szentségben. A legmindennapibb eledelben, hogy mindennap átéljük: Ő táplál minket, s ebben meg tudjunk erősödni. Adjunk hálát kenyereinkért!